

Mira Smrkolj: *Ljubezen se rodi v očeh*

Rada sem bila sama. V samoti sem se predajala svojim mislim in sanjam. Tudi tiste daljne nedelje ... Uro ali dve po odhodu staršev je na naše dvorišče pripeljal avto. Takoj sem ga prepoznala: avto in strica, ki je prišel na obisk. S svojo družino je sicer živel v Nemčiji. Pristrčno smo se pozdravili in se razveselili drug drugega. Ko je povprašal po starših, sem mu povedala, da sta v sosednji vasi, v Pečah, na gasilski veselici. Takoj je predlagal, da gremo še mi. Malo sem se obotavljala, a me je na svoj hudomušni način hitro navdušil. »Mlada »punčka«, boš pa ja šla malo plesat!« Ni mu treba bilo dvakrat reči. Navdušena sem prisledla in že smo se odpeljali.

Starše smo seveda presenetili in potem smo skupaj uživali v prijetnem druženju. Na skrivaj in sramežljivo sem pogledovala po fantih, ki jih je bilo veliko. Tudi njihovi pogledi so se ustavljali pri našem omizju. Večino sem poznala, saj so bili iz naše vasi, zato sem z nekaterimi tudi zaplesala.

Mojo pozornost je pritegnil fant, ki je malo stran od odra slonel ob drevesu in gledal na plesišče. Že v naslednjem trenutku me je prešinilo, da ga poznam. Ja, to je bil fant, ki si je želel plesati z mano že prejšnje leto, a sem s starši takrat že odhajala domov. Vendar je kljub temu izkoristil priložnost in me ogovoril: »Kaj že odhajaš?! Ostani še malo! Želel sem si zaplesati s teboj, pa si bila ves čas zasedena.« Le nasmehnila sem se mu, skomignila z rameni in rekla: »Pa naslednje leto!«

Tako sem zamenjala še nekaj plesalcev, on pa je kar slonel ob drevesu. Nič več me ni zanimala okolica, v mislih sem se ukvarjala samo z njim: »Le kdo je? No, iz domačega kraja ni, videla pa sem ga prejšnje leto. Verjetno je kje na počitnicah ali na obisku pri sorodnikih. Iz mesta mora biti! Sigurno ob vikendih prihaja k svojim sorodnikom na deželo. Pa zakaj me ne pride iskat za ples? Ali zbira pogum? Je tako sramežljiv?«

»Kratka pavza,« so rekli muzikantje in odšli z odra. Ko sem se vračala k mizi, pa je pristopil k meni in rekel: »Mogoče se še spomniš, da si mi lani obljubila ples.« »Ja, seveda se,« sem se nasmejala. »Lahko pridem pote za naslednjega?« Pogledala sem ga v oči in prikimala.

Po pavzi je res prišel pome. Bil je visok in postaven in to mi je bilo takoj všeč. Zavrtela sva se in takoj sem ugotovila, da je odličen plesalec. No, tudi jaz nisem zaostajala, zato sva v plesu res uživala. Med pavzo me je vprašal: »Kje si se naučila tako dobro plesati?« »Hodila sem k

Jenku,« sem rekla. »Pa ti?« »Tudi jaz sem hodil k njemu.« Tako so se najini prvi pogovori vrteli okoli plesnega mojstra, ki je vodil plesno šolo v Ljubljani na Petkovškovem nabrežju.

Povedala sem mu, da so za moj plesni tečaj denar zbrale sostanovalke iz internata in mi tako omogočile, da sem se ga lahko udeležila in da smo hodile skupaj. »Si imela pa res dobre sostanovalke. Še jaz sem jim hvaležen, saj imam sedaj tako izvrstno plesalko. Kar povej jim to,« je rekel. Potem sva se prepustila glasbi. Ko me je stisnil k sebi, se nisem umaknila, saj mi je prijala njegova bližina. Bil je tudi zelo pozoren in obziren. Ko mi je med plesom pulover zlezal malo navzgor in se je pokazala gola koža hrbta, ga je takoj potegnil navzdol, lepo poravnal in rekel: »Da se ne boš prehladila.« Nisem mogla verjeti. Verjetno je bila to ena od odločilnih stvari, da se je v meni nekaj zganilo. Spoznala sem, da sem v varnih rokah.

Potem sem plesala samo še z njim. Oče tega ni najbolj odobral. Verjetno je na podlagi izkušenj sklepal, da to pomeni, da sva si všeč. Izrazil je namero, da gremo domov. Uprla sem se, češ, da bom jaz še malo ostala. Stric, ki je vedel, da je oče zelo strog do mene, mi je želel pomagati. »Štefan, pusti »punčko«, naj še malo pleše, bom jaz čez čas prišel z avtom ponjo.« Oče pa je kar vztrajal, da moram domov tudi jaz. Pa se je stric domislil rešitve: »Naj ostane Mario tukaj z njo, saj se vsi itak ne moremo peljati naenkrat.« In tako je tudi bilo. Odpeljali so se, bratranec Mario, ki je takrat hodil v šesti razred osnovne šole, pa je ostal in me čuval.

Fant je prisedel k moji mizi in takrat sem ga vprašala: »Si iz mesta? Verjetno si kje na počitnicah?« »Ne, ne, doma sem nekaj vasi naprej. Domačin.« Ojoj! Moja teorija ali želja, da bi bil iz mesta, se je sesula. Bila sem razočarana, a samo nekaj trenutkov. Njegov nasmeš in modre oči so odgnale misli, da ni iz mesta. Nič več ni bil pomemben kraj, ampak on.

Še nekajkrat sva zaplesala in že se je pojavil stric. Rekel je: »Bolje bo, da se zdaj posloviš od svojega plesalca. Očeta nisem mogel prepričati, da bi ostala dlje. Saj veš, ne bi se mu rad zameril. Rad pridem k vam na obisk.«

Ob slovesu me je fant vprašal: »Boš prišla naslednjo nedeljo na veselico v Kandrše?« Negotovo sem ga pogledala: »Ne vem, če mi bo oče dovolil.« »Če te ne bodo pustili, bom prišel pa kar jaz sam po tebe,« se je zasmel. »O, je pa pogumen,« me je spreletelo.

Teden se mi je vlekel v nedogled. Misli so mi kar naprej uhajale k modrookemu plesalcu: »Le kako bo v nedeljo? Bom lahko šla, bo res prišel pome?« Pa je prišla rešitev kar sama od sebe. Za vikend je k nam prišla moja sošolka in tako sva šli skupaj peš na ples. Moja starša naj bi prišla za nama kasneje. Na prireditvenem prostoru so naju znanci povabili v družbo. Mojega

plesalca še ni bilo videti. Pa se je kmalu pojavil in prisedel. Domači fantje so ga malo postrani gledali, saj jim je kmalu postalo jasno, da se med nama nekaj plete. Na koncu smo ostali sami: midva in še en fant, ki je plesal z mojo sošolko. S kotičkom očesa sem pogledovala, kdaj bodo prišli starši, a jih začuda ni bilo.

Ura je bila že pozna, zato smo se odpeljali proti mojemu domu. Oba fanta sta imela vsak svoj avto in vozili smo drug za drugim. Malo pred našo hišo je moj plesalec ustavil avto, se nagnil k meni in me vprašal: »Bi bila moje dekle? Že dolgo si mi všeč.« Pritrdila sem, saj je bil tudi on všeč meni. Ustnice so se same našle in se združile v poljubu. Oba sva vedela, da je to začetek najine skupne poti.

Tako sta k najinemu začetku pripomogla tudi starša, ki ju na veselico ni bilo. Mogoče sta presodila, da je že čas, da je bolje, da nimata vsega pod kontrolo. Ko me je fant že naslednji dan obiskal kar doma, so ga starši malo zaslišali, čigav je in kaj dela. Poznali so njegove starše in vse, kar je povedal, jima je bilo všečno. Tudi to, da je prišel takoj na dom in se pripeljal s svojim novim avtom, ki si ga je že sam zaslužil. Pa tudi fant jima je bil pogodu. Tako je bila pot najini ljubezni odprta.

Ta zveza sedaj traja že 48 let. Ko pride bratranec iz Nemčije na obisk, pa se vsakokrat nasmejimo ob tem, da me je na veselici v Pečah bolj slabo čuval.